

Yuja Wang, piano

És una pianista lloada pel seu carisma i una presència escènica captivadora. Aplaudida pel públic i valorada per la crítica des dels inicis, aquesta temporada és artista en residència al Centre Nacional de les Arts Escèniques de la Xina. A més d'oferir-hi sis concerts, impartirà classes magistrals i participarà en altres projectes; sens dubte, suposa una connexió d'una de les millors artistes actuals amb nous públics de Pequín i d'altres ciutats.

Els seus propers compromisos conjuguen un ampli repertori, amb Chopin, Xostakóvitx, Ravel i Schubert. Els tres *Concerts per a piano* de Bartók són el punt central de la temporada, i els ha programat individualment a Cleveland, Dallas, Guangzhou, Estocolm, Taiwan i Toronto, i en conjunt al maig i juny amb l'Orquestra Filharmònica de Los Angeles i Gustavo Dudamel.

Així mateix, la seva agenda inclou els festivals de Salzburg, Tanglewood i Verbier; tornarà al Hollywood Bowl, ha inaugurat la temporada de l'Orquestra de Filadèlfia, amb Yannick Nézet-Séguin, i té gires importants amb la Simfònica de San Francisco (a l'Àsia) i l'Orquestra de l'Accademia Nazionale di Santa Cecilia (a Europa). També oferirà una gira amb el percussionista Martin Grubinger i el violinista Leonidas Kavakos, i tretze recitals per Europa aquests mesos de març i abril.

Va néixer a Pequín en una família de músics. Després dels estudis de piano a la seva infantesa, els va completar al Canadà i al Curtis Institute de Filadèlfia amb Gary Graffman. El seu salt internacional es produí el 2007 en substituir Martha Argerich com a solista amb l'Orquestra Simfònica de Boston. Dos anys després ja va signar un contracte en exclusiva amb Deutsche Grammophon i des d'aleshores s'ha convertit en una de les artistes més importants en l'àmbit internacional, amb una carrera plena d'èxits i amb nombrosos discos.

Yuja Wang ha estat nomenada Artista de l'Any 2017 per la revista «Musical America».

DILLUNS, 20 DE MARÇ DE 2017 – 20.30 h
Palau Piano Sala de Concerts

Yuja Wang, piano

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

DL B658-2017

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Programa

I

Frédéric Chopin (1810-1849)

Preludis, op. 28

40'

1. Agitato, en Do major, C. 166
2. Lento, en La menor, C. 167
3. Vivace, en Sol major, C. 168
4. Largo, en Mi menor, C. 169
5. Molto allegro, en Re major, C. 170
6. Lento assai, en Si menor, C. 171
7. Andantino, en La major, C. 172
8. Molto agitato, en Fa diesi menor, C. 173
9. Largo, en Mi major, C. 174
10. Molto allegro, en Do diesi menor, C. 175
11. Vivace, en Si major, C. 176
12. Presto, en Sol diesi menor, C. 177
13. Lento, en Fa diesi major, C. 178
14. Allegro, en Mi bemoll menor, C. 179
15. Sostenuto, en Re bemoll major, C. 180, "Gota de pluja"
16. Presto con fuoco, en Si bemoll menor, C. 181
17. Allegretto, en La bemoll major, C. 182
18. Molto allegro, en Fa menor, C. 183
19. Vivace, en Mi bemoll major, C. 184
20. Largo, en Do menor, C. 185
21. Cantabile, en Si bemoll major, C. 186
22. Molto agitato, en Sol menor, C. 187
23. Moderato, en Fa major, C. 188
24. Allegro appassionato, en Re menor, C. 189

II

Johannes Brahms (1833-1897)

Variacions i fuga sobre un tema de Händel, en Si bemoll major, op. 24

25'

Ària.

Variació I. Più vivo

Variació II

Variació III

Variació IV

Variació V

Variació VI

Variació VII

Variació VIII

Variació IX

Variació X. Allegro

Variació XI. Moderato

Variació XII. L'istesso tempo

Variació XIII. Largamente,

ma non troppo

Variació XIV

Variació XV

Variació XVI

Variació XVII

Variació XVIII

Variació XIX

Variació XX. Andante

Variació XXI. Vivace

Variació XXII. Alla Musette

Variació XXIII. Vivace

Variació XXIV

Variació XXV

Fuga. Moderato

Comentari

No és gens exagerat afirmar que el Romanticisme és molt més deutor del Barroc que no pas del Classicisme, el seu moviment previ. Tots els grans compositors romàntics, per exemple, van ser admiradors entusiastes de l'obra de Bach, que va deixar a les composicions d'aquests una petjada indeleble. De fet, el segle XIX va ser el redescobridor de Bach, el que l'edità, el que el situà al cim que continua ocupant, i compositors com Felix Mendelssohn, Robert Schumann i Franz Liszt van ser darrere de la Bach Gesellschaft, que el 1850 tenia com a únic objectiu d'editar les obres completes del músic alemany. Chopin havia mort l'any abans, però la seva música mai més no hauria estat el que és sense l'estudi i un contacte habitual amb el compositor alemany, i molt especialment amb els dos llibres d'*El clave ben temperat*: aquesta va ser, per exemple, l'única partitura que Chopin es va endur quan va viatjar a Mallorca, per la qual cosa no és estrany que la considerés el seu "pa de cada dia". Franz Liszt ja el va considerar "un alumne entusiasta de Bach" i quan Wilhelm von Lenz, el primer d'encunyar la distinció dels tres estils beethovenians, li va demanar en una carta quina era la seva manera de preparar els concerts, Chopin li va respondre: "Em tanco durant un parell de setmanes i toco Bach. Aquesta és la meva preparació, no estudio les meves composicions." És per això que la petjada que deixa en la seva música esdevé permanent: i els vint-i-quatre *Preludis op. 28* (sorgits a imatge i semblança dels que integren *El clave ben temperat*, per bé que ordenats per quintes i no per tonalitats correlatives) que avui escoltarem són el fruit compositiu principal i joiós d'aquella estada plena de dissort a Mallorca. És possible que alguns no en percebin la influència en una audició poc atenta, però si escolten des d'aquest punt de vista, la petjada de Bach –sobretot en el contrapunt, en la conducció de les veus i en la manera d'embolcallar les veus secundàries una altra de més o menys destacada– és perceptible en gairebé tots i cadascun d'aquests *Preludis*.

Johannes Brahms va ser un intèrpret assidu de les obres de Bach (la *Fantasia cromàtica i fuga* tenia presència habitual als seus recitals) i un subscriptor entusiasta d'aquella primera edició completa de les seves obres: conèixer, per exemple la *Cantata BWV 150* es va traduir en el miraculós darrer moviment de la seva *Quarta Simfonia*. Però la seva estimació pel Barroc no quedava circumscrita a Bach i el 1862 va publicar les seves *Variacions i fuga sobre un tema de Händel*, de les quals el seu (aparentment) rival Richard Wagner va afirmar que mostraven "el que encara es podia fer amb les formes antigues". Sempre va ser una obra predilecta del mateix Brahms i de la dedicatària, Clara Schumann, a qui les va oferir com un present d'aniversari. Händel ja havia escrit al seu dia (1733) cinc variacions a partir del mateix tema, però el seu compatriota va voler anar més enllà, sens dubte per situar-se en el corrent de les *Goldberg* de Bach i les *Diabelli* de Beethoven, que degueren actuar, si no com a models, sí com a referents d'aquesta venerable tradició a la qual Brahms sempre va voler pertànyer. La imponent fuga final actua com una mena de compendi de totes les variacions precedents i l'ús de tècniques com la inversió i l'augmentació del subjecte (el tema de la fuga) demostren, per descomptat, el seu estudi aprofundit de les tècniques contrapuntístiques de Johann Sebastian Bach.

Luis Gago, traductor

DIMARTS, 28 DE MARÇ DE 2017 – 20.30 h
Palau Piano — Sala de Concerts

Javier Perianes, piano

Obres de Schubert, Falla, Debussy
i Albéniz

Preu: 25 euros